

- 2) Czy przepisy dyrektywy 2006/2012/WE z dnia 28 listopada 2006 r., zgodnie z orzecznictwem wspólnotowym przytoczonym w uzasadnieniu, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym państw członkowskich – takim jak wyżej wspomniane przepisy obowiązujące we Włoszech (art. 25 i art. 39 dekretu prezydenta republiki 633/1972) – które wykluczają możliwość uwzględnienia, także z punktu widzenia prawa karnego, w celu odliczenia podatku VAT, faktur kosztowych, które nie zostały w żaden sposób zarejestrowane przez podatnika?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 13 lipca 2015 r. – Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH

(Sprawa C-355/15)

(2015/C 320/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH

Pozostali uczestnicy postępowania: Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co KG in Wien

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, mając na względzie zasady sformułowane w wyroku Trybunału z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie C-100/12 Fastweb SpA ⁽¹⁾, art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady nr 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane ⁽²⁾, zmienionej przez dyrektywę 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych ⁽³⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 89/665”) należy interpretować w ten sposób, że oferentowi, którego oferta została ostatecznie odrzucona przez instytucję zamawiającą, i który w związku z tym nie jest zainteresowanym oferentem, można odmówić dostępu do odwołania od decyzji o udzieleniu zamówienia (decyzji o zawarciu umowy ramowej) i o zawarciu umowy (obejmującej wymagane na podstawie art. 2 ust. 7 dyrektywy prawo do przyznania odszkodowania), mimo że oferty złożyli tylko dwaj oferenci i oferta wybranego oferenta, któremu udzielono zamówienia, powinna być, zgodnie z twierdzeniem niezainteresowanego oferenta, również zostać odrzucona?

W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

- 2) Czy, mając na względzie zasady wynikające z wyroku Trybunału z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie C-100/12 Fastweb SpA, art. 1 ust. 3 dyrektywy 89/665 należy interpretować w ten sposób, że podmiotowi niebędącemu zainteresowanym oferentem (zgodnie z art. 2a dyrektywy) powinien zostać przyznany dostęp do odwołania tylko wtedy,
- a) gdy z akt postępowania odwoławczego jednoznacznie wynika, że oferta wybranego oferenta nie jest prawidłowa?
- b) gdy oferta wybranego oferenta nie jest prawidłowa ze względu na takie same podstawy?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2013:448

⁽²⁾ Dz.U. L 395, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 335, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgerichts Itzehoe (Niemcy) w dniu 23 lipca 2015 r. – Raiffeisen Privatbank Liechtenstein AG/Gerhild Lukath

(Sprawa C-397/15)

(2015/C 320/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgerichts Itzehoe

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Raiffeisen Privatbank Liechtenstein AG

Strona pozwana: Gerhild Lukath

Pozostali zainteresowani uczestnicy postępowania: Rüdiger Boy, Boy Finanzbereitung GmbH, Christian Maibaum, Vienna-Life Versicherungs AG, Frank Weber

Pytania prejudycjalne

1. Czy zawartą pomiędzy bankiem a konsumentem umowę w przedmiocie udzielenia kredytu powiązaną z umową ubezpieczenia na życie oraz umową w przedmiocie doradztwa i czynności brokerskich w zakresie inwestycji kapitałowych, które ze swej strony służą jako zabezpieczenie pożyczonej kwoty, należy uznać za umowę o świadczenie usług w rozumieniu art. 5 ust. 2 konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych z dnia 19 czerwca 1980 r. ⁽¹⁾ [„konwencji rzymskiej”]?
2. Czy ten art. 5 ust. 2 tej konwencji znajduje zastosowanie w przypadkach, w których reklama czy też zachęta do nawiązania stosunku umownego są kierowane z kraju, w którym konsument [ma] swe główne [miejsce zamieszkania], lecz podpisuje on umowy w miejscu, w którym przebywa on czasowo, zaś strona zawartej z tym konsumentem umowy czy też jej przedstawiciel otrzymali od tego konsumenta zlecenie w kraju, w którym znajduje się jego główne miejsce zamieszkania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 266, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Niemcy) w dniu 24 lipca 2015 r. – postępowanie karne/o Pál Aranyosi

(Sprawa C-404/15)

(2015/C 320/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen